

postala dva neustrašena mornarja, ki sta pogumno porivala svoj splav proti našemu vrtu gori nazaj. Težko je šlo, Blatnica je bila hudomušna, ali šlo je vendar, kaj bi tisto! In ne samó pogum je navduševal najino srce, temveč tudi pevska žila je začela utripati hitreje. Kdo bi se potem čudil, če se je skoraj potem začula od Blatnice stara národna pesen:

„Barčica po morji plava,   Oj le naprej, oj le naprej
Drevesca se jej klanjajo;   Dokler je še vetra kej.“

In šla sva naprej, bolje rečeno nazaj gori proti našemu vrtu. Privadila sva se hitro nerodnega splava, postala brezskrbna, stopala sem in tjà po splavu, kakor da bi imel železne nogé. Še celó povšeči nam je bilo tisto, ko sva bila oba na jednj strani, pa se je začel najin brod potapljati, ali takrat sva hitro skočila na drugo stran in takó primorala starega nerodneža, da plava, kakor se mu spodobuje. Dobro, ali vendar je bilo naposled preveč, ne vem, ali njemu ali pa nama. Hotela sva namreč počakati, dokler se na jednj strani ne potopi, ali ko se je pokazala voda pod najinimi nogami, takrat pa cop na drugo stran. Ali nobena naglost ni prida, pa je zato tudi pri naju bila kazen takój za petami. Skočila sva menda vže prehitro na drugo stran, brod se je postavil po konei, a naše junaštvo se je kopalo v hladnej, blatnej Blatnici. Na zdravje! Bila je prava sreča, da sva se držala za splav, kdo ve, če bi bila izplavala iz óne mrzle kopelji. To nas je izpametovalo.

Pričvrstila sva hitro óni splav na bregu, ali kaj zdaj? — Domóv — — ne kaže — — hm — — hm! Znale bi se hlačice prehitro posušiti. Onako umazan, pa še moker, kaj bi rekli? Čakati, dokler se na nama vse to posuši, tudi ni kazalo, utegnili bi biti človek bolan. Kaj toraj? Zvita butica se hitro domisli.

Zmuzal sem se počasi domóv. — V sobo za peč? Kaj še! naravnost pod streho. Tam je bilo dosti stare šare in obleke. Dve očetovi suknji sta bili kakor navlašče za naju. Srečno sem ju odnesel, da me nihče videl ni. Hajdi na hribček zunaj vasi, pa doli z mokro obleko in zlezi v očetovo suknjo. Malo preveč prostorna je bila res, pa se je vže shajalo. V žep nisem mogel, ker mi je bil nekje doli pod kolenom, saj so mi pa zato rokavi ugajali, ker se je v njih kar zgubila moja roka in sem jo moral s čim omotati, da me ni zeblo. Malo je pomagala suknja malo, ali solnce, katero je bilo razven tega še toliko prijazno, da je skoraj posušilo najino mokro obleko, da sva mogla domóv. O hladnej kopelji ni nobeden črnil niti besedice, pač pa to, da je Blatnica odnesla mostiček, ki se je pa srečno ustavil v grmovji.

Tri kraljice.

Komaj vzpómlad svoja krila
Nad prírodo je razvila,
Deklice so tri vesele
Na evetoči vrt hitele:
Prva Marta zórnolice,

Druga Binica sestrica,
Tretja njh družica mila
Mária je lepa bila.
Marta prva se ustavi
Séstricama glasno pravi:

„Šopke tri zdaj naredimo
 In na prsa jih pripnimo!“
 Binica, dekletce zalo
 Potlej je takó dejalo:
 „Pesni raj je vesele
 Bodemo sedaj zapele!“
 Márica pa, modra glava,
 Méni, da bo njena prava:
 „Zložne mi smo tri sestrice,
 Cvetju bodimo — kraljice!
 Morale bi v dómu biti
 In za šolo se učiti.
 Zdaj učiti — to se pravi:
 Človek zdrav ni v svojej glavi.
 Knjige v némar popustimo,
 Kraljevati se učimo.
 Rože óno nagajívo,
 Marta, vladaj ti skrbljivo.
 Binici ne rečem mnogo,
 Láhko ti dobiš nalogo:
 Ob marjeticah se suči
 In pokorščine jih úči.
 Jaz, i vama vladarica,
 Drugim evetkam sem kraljica —
 Saj smo složne mi sestrice,

Cvetju bodimo — kraljice!“ —
 Marta z glavico prikima,
 Binica je tudi ž njima:
 Neposlušne tri sestrice
 Zdaj mogočne so kraljice.
 Toda predno se je delo
 Resno njihovo začelo,
 Prišla je za njimi mati
 In takó začela zvati:
 „Nepokorne hčerke moje,
 Kje imate knjige svoje?
 Hitro v hišo odhitite
 In učiti se pričnite,
 Ker sicer bom šibo vzela,
 Ona potlej bo zapela!“ —
 In kraljice so brez cvetja,
 Brez vladarstva in brez petja
 Nične želje popustile,
 Z jezo se iz knjig učile.
 Brale so in vedno brale,
 V šoli vender niso znale:
 Ker raztresene so bile,
 Brez vsch mislij se učile
 In ker mame so skrbeče
 Žalile sreč čuteče.

Modést.

Otroku.

(Po Frideriku Bodenstedt-u.)

Se ziblje mati te skrbná
 In njeno gleda te okó;
 Varuje te nesreče, zlá,
 Ne veš, kaj dobro, kaj hudó.

A prišel bode čas skušnjav
 In sam si bodeš volil pot,
 In ločil, kaj je zló kaj prav;
 Sam hodil bodeš sredi zmot.

Resnica ne naliva se
 Kot vino vлива se v bokál;
 Le s trudom pridobiva se,
 Boréc se, bodeš jo iskál.

Če kmet ni preoral poljá,
 Ne bo se žetve veselil;
 Enako tudi nič ne zná,
 Kedór ni pridno se učil.

Da rasla bo pšenica, rž,
 Dež mora biti, solnce žar,
 A kar je polju solnee, dež,
 Nam božje milosti je dar.

Preljubo dete, Bog Ti daj,
 Kar moje Ti sree želí:
 Razsvitljaj bóžji Te sijáj.
 Z nebá naj milost ti rosí!

Fr. Krek.

